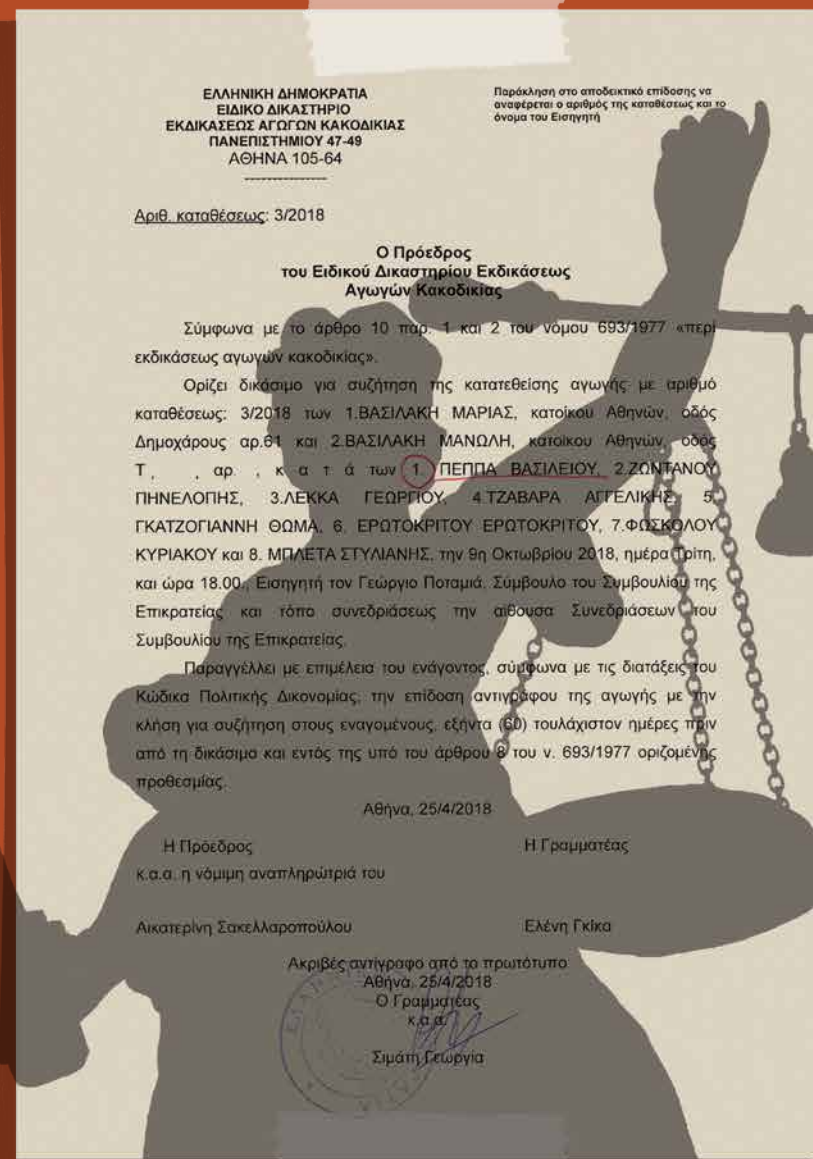

«ΓΚΑΟΥΛΑΪΤΕΡ» ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΑΔΙΚΟΥ

**Δικάζονται οι κακούργοι των τρομοκρατικών αποφάσεων
4034/2015 Εφετείου Αθηνών και 697/2017 Αρείου Πάγου**

**Βασίλειος Πέππας, Γεώργιος Λέκκας, Πηνελόπη Ζωντανού, Αγγελική Τζαβάρα, Θωμάς Γκατζογιάννης
Ερωτόκριτος Ερωτοκρίτου, Κυριάκος Φώσκολος, Στυλιανή Μπλέτα**

Το άκρον άωτον της διαφθοράς, ο ορισμός της εσχάτης ασυνειδησίας και αναισχυντίας: αποφάνθηκαν ότι δεν ήταν θαυμαστής του καθεστώτος, ενώ είχαν στα χέρια τους χαφιέδικο βιβλίο του Ν. Κοτζιά κ.ά. που γράφτηκε κατά παραγγελία και για χρήση του καθεστώτος Χόνεκερ, υπό τον Επικεφαλής Προπαγάνδας Μάνφρεντ Μπουρ («Ελαφοπόδαρο» της ΣΤΑΖΙ).

**Η Δίκη στο Ειδικό Δικαστήριο, 9 Οκτωβρίου, 6 μ.μ.
Αίθουσα Συνεδριάσεων Συμβουλίου της Επικρατείας**

Ανοικτή επιστολή της Athens Review of Books προς τους αναγνώστες και φίλους της

Αγαπητοί φίλοι,

Επικοινωνούμε μαζί σας για να σας ευχαριστήσουμε για τη συμπαράστασή σας στην πολυετή περιπέτεια, χάρη στην οποία ματαιώσαμε τις προσπάθειες συντριβής της *Athens Review of Books* και του «ζεύγους Βασιλάκη» (έτσι μας αποκαλεί το ΥΠΕΞ στις παράνομες ανακοινώσεις του) από τον υπουργό Εξωτερικών Ν. Κοτζιά, πρώην συνεργάτη του καθεστώτος Χόνεκερ (και συνεργάτη του Επικεφαλής της Ιδεολογικής Προπαγάνδας του καθεστώτος, του διαβόητου «Ελαφοπόδαρου» της ΣΤΑΖΙ) και ήδη ηγέτη της ουσιαστικά μονοπρόσωπης πολιτικής κίνησης «Πράττω». Η δικαστική μας δίωξη οργανώθηκε με δικηγόρους του δώκτη μας τους Φαήλο Κρανιδιώτη (αρχηγό ενός ακροδεξιού γκρουπούσκουλου με εξτρεμιστικό ρατσιστικό λόγο) και Ιωάννη Κ. Μαντζουράνη, γνωστό συμπρωταγωνιστή μαζί με τους Κοσκωτά και Κουτσόγιωργα στο μεγαλύτερο οικονομικό σκάνδαλο του τέλους του 20ού αιώνα στην Ελλάδα. Και με *συμπράττοντες* κάποιους δικαστές, οι οποίοι παραβιάζοντας νόμους και λογικές τον «δικαίωσαν», αναγνωρίζοντάς τον ως ένα εκ των ιδρυτών του ΚΚΕ (το οποίο εορτάζει φέτος τα 100χρονά του!) αλλά όχι θαυμαστή των ολοκληρωτικών κομμουνιστικών καθεστώτων, υπέρ των οποίων έχει γράψει μάλιστα δεκάδες φληναφή προπαγανδιστικά πονήματα, ανάμεσα στα οποία και ένα *κατ' εντολήν και για λογαριασμό* του καθεστώτος Χόνεκερ.

Οι συγκεκριμένοι οκτώ δικαστές εξέδωσαν απολύτως παράνομες και καταγέλαστες αποφάσεις καταλύοντας το κράτος δικαίου χάριν του υπουργού του Σύριζα, ο οποίος, εκτιμώντας προφανώς την ευθυκρισία τους, λίγο καιρό μετά ψήφισε για την προαγωγή τους στις ανώτατες θέσεις της δικαιοσύνης. Η υπόθεση αυτή οδηγήθηκε στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (ΕΔΔΑ) στις 6 Δεκεμβρίου 2017. Ήταν η τελευταία προσφυγή που υπέγραψε για λογαριασμό μας ο αξέχαστος Καθηγητής και αγωνιστής της ελευθε-

ρίας του λόγου Σταύρος Τσακυράκης. Μόλις μελέτησε τη δικογραφία που του παραδώσαμε είχε γράψει: «Όλοι γνωρίζουν ότι η υπόθεση της αγωγής Κοτζιά κατά *Athens Review of Books* θα κριθεί τελικά στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου. Προσωπικά δεν θα στοιχημάτιζα υπέρ του Κοτζιά. Πιστεύω ότι θα κερδίσει η ελευθερία του λόγου.» (25.7.2018). Ωστόσο η δικαιοσύνη μας εκεί δεν θα έχει καμιά συνέπεια για τους συγκεκριμένους δικαστές οι οποίοι παραβιάζουν την νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου, όπως συμβαίνει σε όλες τις υποθέσεις που καταδικάζεται η Ελλάδα, η οποία είναι πρωταθλήτρια σε καταδίκες στο Στρασβούργο: απλώς πληρώνουν για μία ακόμη φορά οι Έλληνες φορολογούμενοι τις συνέπειες των πράξεων εκείνων των ελληνικών δικαστών που παρανομούν. Οι δικαστές που περιφρονούν την νομολογία του ΕΔΔΑ δεν υφίστανται καμιά συνέπεια και προάγονται κανονικά ώστε να συνεχίσουν την αντίσταση του Κράτους Αδίκου στον ευρωπαϊκό νομικό πολιτισμό. Η *Athens Review of Books* ξεκινάει καμπάνια για να ελέγχονται από Ανεξάρτητη Αρχή οι Έλληνες δικαστές που εκδίδουν παράνομες αποφάσεις για τις οποίες καταδικάζεται η Ελλάδα στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, για να γίνονται δηλαδή στην πράξη σεβαστές από τους Έλληνες δικαστές οι αποφάσεις του ΕΔΔΑ.

Για να πληρώσουν λοιπόν και οι ίδιοι οι υπεύθυνοι προσφύγαμε και στο ελληνικό Ειδικό Δικαστήριο εναντίον τους ασκώντας αγωγή κακοδικίας: επιμένουμε να ζητούμε δικαιοσύνη στην πατρίδα μας, αφού δεν είναι δυνατόν στον κάθε αδικούμενο Έλληνα πολίτη να προσφεύγει κάθε φορά στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο.

Είναι η πρώτη φορά στην ιστορία του ελληνικού κράτους που θα δικαστεί ηγεσία του Αρείου Πάγου και μάλιστα για τέτοιας μορφής και ποιότητας κακοδικία. Και είναι η πρώτη φορά στην Ευ-

ρώπη και εν γένει στον Δυτικό κόσμο που δικάζεται η ηγεσία Ανωτάτου Δικαστηρίου γιατί αδίκησε συνειδητά πολίτες προκειμένου να εξυπηρετήσει τους ισχυρούς της ημέρας, επικείμενης μάλιστα τότε της διαδικασίας εκλογής της ηγεσίας του Αρείου Πάγου. Από τη συγκεκριμένη σύνθεση που εξέδωσε την παράλογη και παράνομη απόφαση υπέρ του υπουργού Εξωτερικών, η κυβέρνηση επέλεξε τον πρόεδρο του Αρείου Πάγου (Β. Πέππας) και δύο αντιπρόεδρους. Η εισηγήτρια αρεοπαγίτης Πηνελόπη Ζωτανού, που έκρινε παράνομη την απόφαση του Εφετείου για τρεις σημαντικούς λόγους, στη συνέχεια καταψήφισε χωρίς καμιά αιτιολογία την εισήγησή της με αντάλλαγμα την προαγωγή της σε αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου.

Η δίκη αυτή θα είναι ένα *stress test* που θα δοκιμάσει τις αντιστάσεις του Κράτους Δικαίου στη χώρα μας, διότι το Ειδικό Δικαστήριο συγκροτείται από ανώτατα στελέχη όλων των άλλων θεσμών της Δικαιοσύνης πλην του Αρείου Πάγου: Συμβούλιο της Επικρατείας, Ελεγκτικό Συνέδριο, Νομικές Σχολές, Ανώτατο Πειθαρχικό των δικηγόρων. Παράλληλα, αποτελεί και μια ευκαιρία αυτοκάθαρσης του μηχανισμού των δικαστηρίων.

Επειδή έχουμε να αντιμετωπίσουμε όλους τους μηχανισμούς του Κράτους Αδίκου, επειδή στην υπηρεσία του πρώην συνεργάτη του καθεστώτος Χόνεκερ βρίσκονται τεράστιας δύναμης κρατικοί μηχανισμοί τους οποίους παρανομώντας αδίστακτα χρησιμοποιεί εναντίον μας.

Επειδή οι αδικούντες δεν είναι κάποιοι απλώς ισχυροί συμπολίτες μας, αλλά είναι ο ίδιος ο Πρόεδρος του Αρείου Πάγου, δύο ήδη Αντιπρόεδροι και κάποιοι άλλοι εκ της ηγεσίας του Ανωτάτου Δικαστηρίου. Οι εκλεκτοί δηλαδή της Κυβέρνησης και της στρατευμένης πρώην πρόεδρου του Αρείου Πάγου Βασιλικής Θάνου η οποία συντονίζει από τα παρλασκηνία τις κυβερνητικές παρεμβάσεις στη Δικαιοσύνη.

Επειδή διεξάγουμε έναν άνισο αγώνα

και το Κράτος Αδίκου μάς έχει κηρύξει έναν ασύμμετρο πόλεμο με όλα τα μέσα. Θέλουμε να συνεχίσουμε τη ζωή μας χωρίς την εισβολή με μεθόδους ΣΤΑΖΙ, χωρίς τα διανοητικά και ψυχικά βασανιστήρια στα οποία μας υπέβαλλαν με τις αποφάσεις τους οι εναγόμενοι από εμάς δικαστές και να συνεχίσουμε το έργο μας στην *Athens Review of Books* χωρίς την διαρκή τρομοκρατία και την απειλή καταστροφής μας εκ μέρους των δικωτών μας.

Γι' αυτούς τους λόγους τις επόμενες ημέρες θα ζητήσουμε από τον Πρόεδρο του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Δικαιωμάτων του Ανθρώπου να στείλει παρατηρητή στην δίκη του Οκτωβρίου. Θα ζητήσουμε επίσης παρατηρητές και από άλλους ευρωπαϊκούς οργανισμούς δεδομένου ότι δικάζονται τα σύμβολα του Ελληνικού Κράτους Αδίκου.

Όμως η μεγαλύτερη εγγύηση για την ασφάλειά μας είναι η ενημέρωση και η αλληλέγγυα κινητοποίηση όσο γίνεται περισσότερων πολιτών. Και γι' αυτόν τον λόγο ζητούμε την βοήθειά σας. Αυτό το μήνυμα είναι για μας ασφάλεια ζωής και άλλων σοβαρών εννόμων αγαθών μας που κινδυνεύουν. Σήμερα για εμάς, αύριο για κάποιους άλλους συμπολίτες μας.

Παρακαλούμε να κάνετε γνωστό, σε όσο περισσότερους πολίτες είναι δυνατόν, το γεγονός ότι θα πραγματοποιηθεί η δίκη της ηγεσίας του Αρείου Πάγου στο Ειδικό Δικαστήριο αγωγών κακοδικίας, στην αίθουσα συνεδριάσεων του Συμβουλίου της Επικρατείας στις 9 Οκτωβρίου, ώρα 6 μ.μ. Όλα τα εξωφρενικά που διεπράχθησαν εις βάρος μας σε αυτή την αποκρουστική υπόθεση συντελέστηκαν μέσα στη σιωπή και πίσω από κλειστές πόρτες. Η δύναμή μας, και προπαντός η ασφάλειά μας, είναι η ενημέρωση των πολιτών. Όσο για μας, συνεχίζουμε *απτοίτω γλώσση*. Για να γιορτάσουμε μαζί μετά το πέρας της δίκης τα 100 τεύχη της *Athens Review of Books*, τον 10ο χρόνο της ζωής της. ▲

— *The Athens Review of Books*

«Γκαουλάιτερ» του Κράτους Αδίκου

Από τον ΜΑΝΩΛΗ ΒΑΣΙΛΑΚΗ

«... Καλύτερα που μαρτύρησε στον τροχό ένας αθώος γερο-καλβινιστής παρά να αναγκαστούν οκτώ Σύμβουλοι της Λανγκτόκ [Languedoc] να παραδεχτούν ότι έσφαλαν - μάλιστα, χρησιμοποίησαν την έκφραση: "Οι δικαστές είναι περισσότεροι από τους Καλάς". Από αυτό συνήγαγαν ότι η οικογένεια [Καλάς] έπρεπε να σφαγιαστεί για την τιμή των δικαστών. Ούτε που τους πέρασε από το μυαλό ότι τιμή για τους δικαστές, όπως και για τους άλλους ανθρώπους, είναι να επανορθώνουν τα σφάλματά τους.»

Βολταίρος¹

1.

Τι είναι ελευθερία του λόγου; Θεμελιώδες ανθρώπινο δικαίωμα ή κάτι που μετρούν, σταθμίζουν, περιορίζουν και τιμωρούν κάποιιο θεμιστοπώλες *αναγκαίων μέτρων* και *κάλπικων σταθμών*; Ασφαλώς είναι θεμελιώδες ανθρώπινο δικαίωμα και εκείνοι οι έλληνες δικαστές που το «ζυγίζουν» κάθε φορά, αφαιρώντας μάλιστα τον βαρύ και πολύτιμο προσδιορισμό «θεμελιώδες», συγκρίνοντάς το παράλογα και αυθαίρετα με ανόμοια και μη συγκρίσιμα στοιχεία της ανθρώπινης προσωπικότητας και συμπεριφοράς, κάνουν κατάχρηση εξουσίας. Διαπράττουν κάτι παράλογο και παράνομο. Διότι δεν έχουν το δικαίωμα να αμφισβητούν ένα τόσο θεμελιώδες ανθρώπινο δικαίωμα. Ακόμη κι αν δεχτούμε ότι είναι θεμιτό να συγκρίνουμε ανόμοια πράγματα και πάλι οφείλουν να προστατεύουν το θεμελιώδες αυτό ανθρώπινο δικαίωμα.

Ασκώντας λοιπόν το θεμελιώδες ανθρώπινο δικαίωμα στην ελευθερία του λόγου θα εκφράσω την *αξιολογική κρίση* μου για τις σκανδαλωδώς άδικες και νομοτεχνικώς *λούμπεν* αποφάσεις του Εφετείου Αθηνών και του Αρείου Πάγου, αφηφώντας τη βία που θα μπορούσαν να μας ασκήσουν, παρανομώντας για μια ακόμη φορά, κάποιιο δήμιος της ελευθερίας του λόγου. Αυτές οι αποφάσεις είναι προϊόντα παράνομα και απολύτως τοξικά για το θεμελιώδες δικαίωμα της ελευθερίας του λόγου και τη δημοκρατία εν τέλει, έργο κάποιων **Γκαουλάιτερ του Κράτους Αδίκου**. Τους αποκαλώ ευθέως έτσι και τους καλώ να σεβαστούν αυτοί τη Δικαιοσύνη, την οποία υποτίθεται ότι υπηρετούν, και να παραστούν αυτοπροσώ-

Αποχαιρετισμός στον Σταύρο Τσακυράκη. Σχέδιο του Δημήτρη Χαντζόπουλου.

πως στη δίκη τους και όχι διά συνηγόρων στο Ειδικό Δικαστήριο στις 9 Οκτωβρίου, ώστε να μας εξηγήσουν *ενώπιον ενώπιος* αν με τον χαρακτηρισμό «Γκαουλάιτερ του Κράτους Αδίκου» τους αποκαλούμε... χιτλερικούς, όπως σοφά νομολόγησαν, αποδεχόμενοι τις εναντίον μας αιτιάσεις ενός *σταλινοπαράφρονα* (βλ. σχετικό απόσπασμα της αγωγής Κοτζιά). Να αντικρούσουν, όχι κρυπτόμενοι πίσω από τον θεσμό, τον αντίλογο με τα λογικά επιχειρήματα που γραπτώς διατυπώσαμε και τα αμάχητα τεκμήρια που καταθέσαμε για αδιανόητες αποφά(ν)σεις τους. Να μας εξηγήσουν γιατί τόσο βάνουσα και τόσο προκλητικά αγνόησαν τόσα παραδείγματα χρήσης της λέξης στην Ελληνική Βουλή που τους προσκομίσαμε, λ.χ.

Προκόπης Παυλόπουλος: «[...] Φτιάξατε έναν κομματικό γκαουλάιτερ, τον περιφερειάρχη με αυτό το εξάμβλωμα που φέρατε στη Βουλή.» (Σύννοδος Β', Συνεδρίαση ΣΤ', Δευτέρα 13 Οκτωβρίου 1997),

Ευάγγελος Γιαννόπουλος (Υπ. Εργασίας): «[...] Αλλά η Ένωση Δικαστών και Εισαγγελέων, όταν έγινε ο νόμος με Υπουργό τον κ. Κουβέλη, εγκατέλειψε τις θέσεις αυτές και διορίστηκαν οι γκαουλάιτερ. Δηλαδή ο Άρειος Πάγος να εκλέγει το όργανο του Ε-

φετείου.» (Σύννοδος Α', Συνεδρίαση ΙΘ', Πέμπτη 2 Δεκεμβρίου 1993).

Να έρθουν στο Ειδικό Δικαστήριο να μας αποδείξουν ότι, σύμφωνα με τους δράστες του Εφετείου, την απόφαση των οποίων με *πραγματικό δόλο* (*actual malice*) επικύρωσε ο Άρειος Πάγος χοροστατούντος Βασιλείου Πέππα, ο νυν Πρόεδρος της Δημοκρατίας χαρακτηρίζει χιτλερικούς και Ικέμπελς τους περιφερειάρχες, οι οποίοι, σύμφωνα πάντα με τους εν λόγω εφέτες, μετέρχονται ναζιστικές μεθόδους! Να μας εξηγήσουν ότι ο Ευ. Γιαννόπουλος έλεγε ότι διορίστηκαν από τον Άρειο Πάγο χιτλερικοί εγκληματίες και Ικέμπελς στο Εφετείο για να εφαρμόζουν ναζιστικές μεθόδους!

Να μας εξηγήσουν αν η πρόσφατη ανακοίνωση της Νέας Δημοκρατίας ότι «*Στη νέα ακομματίστη ΕΡΤ, προφανώς δεν θα έχουν καμία θέση οι (...) συμβασιούχοι κομματικοί γκαουλάιτερ του ΣΥΡΙΖΑ*» (24.8.2018), εννοούσε ότι θα απομακρύνουν από την ΕΡΤ τούς, συμβασιούχους μάλιστα, χιτλερικούς εγκληματίες και Ικέμπελς! Να μας εξηγήσουν γιατί ο χαρακτηρισμός «*γκαουλάιτερ της δημιουργίας*» για την *Athens Review of Books* από τα δύο κορυφαία σύμβολα της αντίστασης στον ναζισμό και στην δικτατορία των συνταγματαρχών, Μανώλη

Γλέζο και Περικλή Κοροβέση, αποτελεί για μας τίτλο τιμής και όχι τρομερή προσβολή όπως αποφάνθησαν οι βιαστές της δικαιοσύνης και της λογικής. (Βλ. την κοινή δήλωση Γλέζου-Κοροβέση με τίτλο «*Athens Review of Books: Οι γκαουλάιτερ της δημιουργίας υπό διωγμό*», 18.12.2017). Διότι βάσει της *νομολογίας* των Πέππα & Co μας απεκάλεσαν... χιτλερικούς!

Τους δίνουμε έτσι μάλιστα μια τελευταία ευκαιρία να ζητήσουν από το πιο επίσημο βήμα συγγνώμη, διότι πλέον δεν είναι δυνατόν να επανορθώσουν: Ο ψυχικός και διανοητικός βασανισμός είναι χειρότερος από τον σωματικό: δεν περνάει με τον καιρό, αντιθέτως το άλγος και οι συνέπειές του είναι αφόρητες. Όσο για την *Athens Review of Books*, οι Ηρόστρατο μίαναν τις σελίδες της, την αποπροσανατόλισαν από το έργο της, ενώ ματαίωσαν σπουδαία αφιερώματα και άλλες πνευματικές δραστηριότητες.

Είχαν μάλιστα την αναιδεια να επικαλεστούν ακόμη και «*τα ζητήματα* [sic] της ελευθερίας του λόγου» στον σταλινισμό (!) για να εξυπηρετήσουν τα βίτσια του αείποτε σταλινικού υπουργού Εξωτερικών Ν. Κοτζιά αυτοί οι βιαστές του **θεμελιώδους ανθρώπινου δικαιώματος**

της ελευθερίας του λόγου, σε δίκες που δεν ήταν ούτε δίκαιες ούτε νόμιμες. Τις παράνομες αποφάσεις που εξέδωσαν οφείλουμε στο όνομα της αξιοπρέπειας να μην τις σεβαστούμε, ως μια θεμελιώδη εκδήλωση *έμπρακτης κριτικής*. Είναι χρήσιμο να τους αναφέρουμε ονομαστικά διότι αλλιώς θα προσβάλλαμε όλους τους δικαστές αδιακρίτως: Βασίλειος Πέππας, Γεώργιος Λέκκας, Πηνελόπη Ζωντανού (διακρίθηκε για το *αυταπόδεικτο αδίκημα* ανταλλαγής της ψήφου της με την αντιπροεδρία του ανωτάτου δικαστηρίου), Αγγελική Τζαβάρια και Θωμάς Γκατζογιάννης (συνεργοί της υπ' αριθ. 697/2017 *τρομοκρατικής* απόφασης του Αρείου Πάγου) και οι Ερωτόκριτος Ερωτοκρίτου, Κυριάκος Φώσκολος, Στυλιανή Μπλέτα (κακουργοί της υπ' αριθ. 4034/2015 *τρομοκρατικής* απόφασης του Εφετείου Αθηνών). Αυτοί οι εν λόγω, *κακή τη τύχη*, δικαστές, με πρωτοφανή ωμότητα την ώρα που βιάζουν την ελευθερία του λόγου την ίδια αυτή ώρα την επικαλούνται! Όπως υποκριτικά επικαλούνται την νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (ΕΔΔΑ) και το άρθρο 10 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (ΕΣΔΑ) την ώρα και τη στιγμή ακριβώς που κατάφωρα τα παραβιάζουν! Για να δείξουμε όχι μόνο τον *actual malice*, τον *πραγματικό δόλο* τους, αλλά και τη σαδιστική διάθεσή τους, παραθέτουμε ένα απόσπασμα από το παρανοϊκό «σκεπτικό» των δυο αποφάσεων, απ' όπου φαίνεται ανάγλυφα ο τρόπος με τον οποίο *εσκεμμένα* οι συγκεκριμένοι δικαστές στο Εφετείο και τον Άρειο Πάγο διέστρεψαν ωμά το νόημα της επίμαχης φράσης επιστολής που δημοσιεύσαμε σχετικά με το πολιτικό παρελθόν του Κοτζιά:

«Εδώ μιλάμε για τον πιο ακραίο και φανατικό, σκληρό και αμείλικτο κίνη της γενιάς μας/του, για έναν πραγματικό γκαουλάιτερ του σταλινισμού».

Όσα περιέχουν οι δυο δικαστικές αποφάσεις και ειδικότερα το απόσπασμα που παραθέτουμε δεν είναι γραμμένα σε γλώσσα συνεννόησης λογικών όντων, είναι ένας τρομοκρατικός εφιάλτης που ακυρώνει τη λογική, που παγώνει το αίμα, που έχει σκοπό την διάλυση της σκέψης, την άνευ όρων παράδοση του θύματος στους βιαστές της προσωπικότητάς του. Είναι απόπειρα λοβοτομής. Δεν μπορούμε να δεχθούμε ότι ανώτατοι δικαστές είναι τόσο αστοιχείωτοι ώστε να μην έχουν γνώση και συναίσθηση του μεγέθους της αυθαιρέσις της «ερμηνείας» τους. Δεν μπορούμε να δεχθούμε ότι οκτώ ανώτατοι δικαστές έχουν όλοι, συλλήβδην και ένας έκαστος, το ακαταλόγιστο. Συνεπώς επινόησαν την παρακάτω παρανοϊκή κατασκευή και ενσυνειδητώς χρησιμοποίησαν το πιο ανέντιμο όργανο διανοητικού βασανισμού μας: τον συντριπτικό μηχανισμό των δικαστηρίων. Αυτό το κείμενό τους είναι ο ίδιος ο Τρόμος. Ο δια-

νοητικός και ψυχικός Τρόμος. Η απόπειρα συντριβής της προσωπικότητάς μας, η κατάλυση της Δημοκρατίας. Ο Μεγάλος Διανοητικός Τρόμος. Εκπορευόμενος, με εκπλήσσοσα ελαφρότητα, από την ανώτατη βαθμίδα της «Ελληνικής Δικαιοσύνης» και προς αιωνία αλλά και άδικη κατασχώνη της. Ίδού λοιπόν τι αποφάνθηκαν ότι δήθεν ήθελε να πει με την παραπάνω φράση ο επιστολογράφος μας:

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΑΙ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ (ΑΥΤΟΛΕΞΕΙ):

... Στη συνέχεια όμως της δημοσιευθείσας επιστολής, όπου ο δ' εναγόμενος [ο επιστολογράφος] την εστιάζει στο πρόσωπο του ενάγοντος, απαντώντας στο ερώτημα: «Ποιος είναι όμως ο Νίκος Κοτζιάς, του οποίου το παρελθόν αγνοούν πιθανότατα αρκετοί (νεότεροι κυρίως) αναγνώστες;», ο ενάγων [Κοτζιάς] χαρακτηρίζεται ως «ένας πραγματικός γκαουλάιτερ του σταλινισμού». Η λέξη γκαουλάιτερ (γερμ. Gauleiter) είναι σύνθετη, παραγόμενη από τη λέξη "Gau" και τη λέξη "leiter" (διοικητής, ηγέτης, αρχηγός). Η λέξη "Gau" στα γερμανικά αποτελεί ένα μεσαιωνικό όρο, που δηλώνει μια διοικητική ενότητα συχνά και γεωγραφικά αυτόνομη μέσα σε μία χώρα. Το εθνικοσοσιαλιστικό (ναζιστικό) κόμμα του Χίτλερ, το NSDAP υιοθέτησε και επανέφερε ήδη από τα μέσα της δεκαετίας του 1920 αυτόν τον όρο για την τομεακή του υποδιαίρεση σε όλη την έκταση της μεσοπολεμικής Γερμανίας. «Gauleiter» καλείται ο διοικητής (leiter) μιας Gau. Μέχρι το έτος 1938 ο όρος ήταν μόνο κομματικός, αλλά έκτοτε, οι γερμανόφωνες χώρες που είχαν προσαρτηθεί στη Γερμανία υποδιαιρέθηκαν σε Reichsgau (γκάου του Ράιχ), όπου οι κρατικές συνέπιπταν με τις ναζιστικές δομές. Reichsgau δημιουργήθηκαν επίσης σε γερμανόφωνες περιοχές στη Γαλλία και το Βέλγιο, στη Σουηδία και σε μέρος της δυτικής Πολωνίας. Ο διοικητής ενός γκάου διοριζόταν από το ναζιστικό κόμμα με εκτεταμένες αρμοδιότητες. Γνωστότερος Γκαουλάιτερ υπήρξε ο Υπουργός Προπαγάνδας, Γιόζεφ Γκέμπελς, που διέτελε επικεφαλής του Γκάου του Βερολίνου της Κυβέρνησης του Χίτλερ. Πολλοί γκαουλάιτερ έμειναν στην ιστορία για τη σκληρότητά τους και, συνεπώς, καθώς περιοριζόταν σε γερμανικά εδάφη, η χρήση του όρου γκαουλάιτερ δεν είχε πια την έννοια του τοποτηρητή των Γερμανών, αλλά αποτελεί πια μία έκφραση εξόχως προσβλητική, καθώς συνδέεται με τους ναζί και τις μεθόδους των. Εξάλλου, με τον ιστορικό και πολιτικό όρο «σταλινισμός», που αναφέρεται στο σύστημα διακυβέρνησης του Ιωσήφ Στάλιν

ως ηγέτη της Σοβιετικής Ένωσης, δεν περιγράφονται τα συνολικά πεπραγμένα αυτού, αλλά ο τρόπος με τον οποίο άσκησε την εξουσία του **στα ζητήματα της δημοκρατίας και της ελευθερίας του λόγου**. [Υπογράμμισή δική μας]. Με την πάροδο των ετών, ο όρος «σταλινισμός» έλαβε ευρύτερη πολιτική σημασία, αποδιδόμενος σε κάθε αυταρχική μέθοδο όταν καταλογίζεται σε κομμουνιστικές κυβερνήσεις ή κόμματα και έχει συνδεθεί με τη συνεχή παρακολούθηση της καθημερινής ζωής των πολιτών από μυστικές υπηρεσίες, με στόχο τον εντοπισμό αντιφρονούντων, την πολιτική καταστολή στο ιδεολογικό πεδίο και την ποινικοποίηση αντίθετων απόψεων απ' αυτές των κυβερνώντων. Κατά συνέπεια, ο χαρακτηρισμός που αποδίδεται στον ενάγοντα «πραγματικός γκαουλάιτερ του σταλινισμού» είναι πρόσφορος να βλάψει την τιμή και την υπόληψή του, αφού τον περιγράφει ως άτομο με ακραίες και απολυταρχικές απόψεις και με εκτεταμένη προπαγανδιστική τακτική, που έχει ως στόχο την καταστολή αντίθετων με τις δικές του απόψεων και την εξόντωση των αντιπάλων του.

(Βλ. σελ. 13-14 της απόφασης 4034/2015 του Εφετείου Αθηνών και copy-paste σελ. 14-16 της απόφασης 697/2017 του Αρείου Πάγου).

Είναι προφανές, σε κάθε λογικό και έντιμο άνθρωπο βέβαια, ότι με τη μεταφορική χρήση της λέξης *γκαουλάιτερ* ο επιστολογράφος διατύπωνε μια *αξιολογική κρίση*, εννοώντας τον πιο φανατικό, τον πλέον εξέχοντα πολιτικό εκπρόσωπο του εγχώριου *σταλινισμού* κατά τις δεκαετίες '70 και '80 στην Ελλάδα. Για να δώσει την ίδια έμφαση, θα μπορούσε να έχει γράψει λόγου χάρι «ένας *πραγματικό ροτβάιλερ του σταλινισμού*»². Από αυτή τη φράση, σαδιστικά αλλά και με τρόπο που προδίδει αδυναμία εξεύρεσης κάτι ευφύτεστερου, οι εν λόγω φωστήρες της Δικαιοσύνης, αλλά και της λογιόσύνης, παρήγαγαν το παραπάνω προϊόν απίστευτης διαστροφής βάζοντας φαρδιά-πλατιά τις στρογγυλές σφραγίδες του Εφετείου και του Αρείου Πάγου. Δεν διέστρεψαν όμως απλώς το νόημα μιας λέξης, δεν *αντήλλαξαν απλώς την ειωθυϊαν αξίωσιν των ονομάτων*: συνέγραψαν ένα παρανοϊκό θρίλερ, σαν να ήταν αγόρευση του διαβόητου Κρυλένκο, σαν να ήταν σελίδες από το *Αρχιπέλαγος Γκουλάγκ* του Σολζενίτσιν. Ήταν τέτοιος ο ζήλος τους για την απονομή σ' αυτούς του *επάθλου*, που περιφρόνησαν προκλητικά ακόμη και τη γνώμη του συγγραφέα του *Χρηστικού Λεξικού της Νεοελληνικής Γλώσσας* της Ακαδημίας Αθηνών, καθηγητή Γλωσσολογίας Χριστόφορου Χαλαμπάκη (βλ. σελ. 11), την οποία διατύπωσε υπεύθυνα στην ένορκη κατάθεσή του - όμως τους ξεβόλεψε, γι' αυτό και την

αποσιώπησαν. Δεν έλαβαν επίσης υπόψη ούτε αναφέρουν κάποιο από τα δεκάδες παραδείγματα μεταφορικής χρήσης της λέξης *γκαουλάιτερ* σε κοινοβουλευτικές συζητήσεις τα οποία καταθέσαμε και πλήθος άλλων τεκμηρίων του δημόσιου λόγου, παρ' όλο που επρόκειτο για *αξιολογική κρίση*, γεγονός που καθιστούσε απολύτως περιττή κάθε υποχρέωση απόδειξης. Αυτά βέβαια ισχύουν για δικαστές που σέβονται τη νομολογία του ΕΔΔΑ, όπως άλλωστε *υποχρεούνται* από το ελληνικό σύνταγμα. Επιπλέον επειδή συμβαίνει αυτή η αξιολογική κρίση να έχει ισχυρότατη γεγονοτική βάση, καταθέσαμε πλήθος αποδεικτικών στοιχείων, που αποδείκνυαν ότι η πολιτική δράση τού εν λόγω *σταλινοπαράφρονα* ήταν χειρότερη απ' ό,τι την παρουσίαζε ο επιστολογράφος. Καταθέσαμε αμάχητα τεκμήρια, ανάμεσα στα οποία και το χαφιέδικο βιβλίο του καθεστώτος Χόνεκερ P. Brand, N. Kotzias et al., *Der autonome Intellekt*, αλλά άνθρωποι που ορκίστηκαν να απονέμουν δικαιοσύνη δεν θέλησαν να λάβουν απολύτως τίποτε υπόψη. Αδίστακτα προκάλεσαν τον πολυετή διανοητικό και ψυχικό βασανισμό μας με τις απολύτως παράνομες και πρωτοφανούς νομικής και λογικής ευήθειας αποφάσεις τους μόνο και μόνο για να υπηρετήσουν εθελόδουλα την κυβερνητική εξουσία και την ατομική ιδιοτέλεια. Αποκορύφωμα η επιλογή τριών εξ αυτών στην μετά Θάνατο ηγεσία του Αρείου Πάγου (με την ανόσια ψήφο μάλιστα και του ευεργετηθέντος Κοτζιά), αφού προφανώς κρίθηκε ότι άριστευσαν στις γραπτές εξετάσεις με την 697/2017 απόφασή τους. Το γραπτό τους προφανώς θεωρήθηκε άριστο! Εδώ δεν πρόκειται σε καμιά περίπτωση για συγγνωστή δικαστική πλάνη σε μια δύσκολη και αμφιλεγόμενη υπόθεση. Δεν είναι μια λανθασμένη κρίση σε μια πολύπλοκη υπόθεση. Η υπόθεση είναι απλούστατη: η έκφραση «*γκαουλάιτερ του σταλινισμού*» είναι *αξιολογική κρίση* που περιγράφει τον ακραιφνή σταλινικό και ούτε ο επιστολογράφος ούτε το περιοδικό όφειλαν να αποδείξουν οτιδήποτε. Είναι λοιπόν ένα εν ψυχρώ αδίκημα που διαπράχθηκε σε βάρος μας με την βεβαιότητα της ατιμωρησίας και την πεποίθηση ότι τα θύματα θα σιωπήσουν. Έκαναν λάθος, αφού καταγγέλλουμε συνεχώς τον βιασμό μας τόσο στον τύπο όσο και στα διεθνή και εθνικά fora δικαιοσύνης. Έτσι τους μεταβάλαμε σε κατηγορούμενους. Εμείς, σαν ελεύθεροι πολίτες ασκήσαμε τα δικαιώματά μας ώστε οι δράστες να λογοδοτήσουν. Γιατί -κόντρα στα καθεστώτα που θαυμάζει ο Κοτζιάς και οι όμοιοί τους- στις δημοκρατίες κανείς δεν είναι και δεν πρέπει να είναι ανεύθυνος. Ούτε να μένει ατιμώρητος.

Από τότε που υφίστανται οι ολοκληρωτικής αντίληψης Περί τύπου νόμοι 2243/1994 και 2328/1995 (το όπλο κάθε εκβιαστή) έχουμε επιβιώσει και

από τις πιο βάρβαρες αποφάσεις του Κράτους Αδίκου με στόχο την εξόντωσή μας, τις εγκληματικές διαστροφές απολύτως βρόμικες αποφάσεις 772/2004 και 225/2005 του Αρείου Πάγου για τις οποίες καταδικάστηκε η Ελλάδα από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου: με είχαν καταδικάσει ακόμη και γιατί τόλμησα να υποβάλω αναφορά στον Δικηγορικό Σύλλογο Αθηνών ότι η ακραία εθνικιστική ομάδα του Φαήλου Κρανιδιώτη μου είχε κάνει το 1999 σωρεία πανομοιότυπων αγωγών ύψους άνω των δύο δισεκατομμυρίων δραχμών, προσδιορισμένων όμως επίτηδες σε διαφορετικές ημερομηνίες! Τότε είχα επαναλάβει τη φράση «**νευροπαθείς ψευδοπατριώτες**» του Βλάση Γαβριηλίδη. Και βρέθηκαν ανώτατοι δικαστές τύπου Πέππα (Σουλτανιάς, Γεωργαντόπουλος, Τσακόπουλος κ.ά.) που αποφάσισαν την συντριβή μας με **τρομοκρατικές** αποφάσεις που μας επέβαλαν πρόστιμο δεκάδων εκατομμυρίων δραχμών, διότι αποτελούσε τάχα «**βαριά προσβολή της προσωπικότητας του ενάγοντος**»! Στόχος τους η εξόντωσή μας, η έκθεσή μας σε τρομακτικούς εκβιασμούς και –βέβαια– ο παράνομος πλουτισμός των αδικοπράγουντων. Αξιολογώ της δικαστικής βαρβαρότητας είναι ότι όλες ανεξαιρέτως οι συνθέσεις των εμπλακέντων δικαστηρίων αρνήθηκαν την συνεκδίκηση διψήφιου αριθμού πανομοιότυπων αγωγών! Φυσικά και εδώ η Ελλάδα καταδικάστηκε στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου δυο φορές³, το 2007 και το 2008, οι ασυνείδητοι όμως δικαστές που τις εξέδωσαν προάγονται κανονικά, το Κράτος Αδίκου φροντίζει να αποζημιώνουν οι Έλληνες φορολογούμενοι τα θύματα και να απολαμβάνουν οι αδικοπράγουντες όσα κέρδισαν με τις παράνομες και -επαναλαμβάνω- **τρομοκρατικές** αποφάσεις. Είχαμε την τύχη να είναι συνήγορός μας ο αξέχαστος Σταύρος Τσακουράκης.

Εγκληματικές δικαστικές αποφάσεις σαν τις απίστευτης βαρβαρότητας 772/2004 και 225/2005 του Αρείου Πάγου και την συναφή 1462/2005 για τις οποίες καταδικάστηκε η Ελλάδα από το ΕΔΔΑ συγκρίνονται μόνο με προκηρύξεις τρομοκρατικής οργάνωσης που θα είχε στόχο την εκ προμελέτης δολοφονία του ανθρώπινου δικαιώματος της ελευθερίας του λόγου, την τρομοκρατική ελευθερών και ανυπότακτων ανθρώπων, την λεηλασία της ζωής τους και την συντριβή της προσωπικότητάς τους. (Επίκειται η έκδοσή τους σε βιβλίο, με όλα τα ονόματα των *κακουργών* δικαστών).

Μετά τη δικαίωση από το ΕΔΔΑ, η ηρεμία μας διήρκεσε μονάχα δύο χρόνια. Μπορέσαμε στο μεταξύ να σχεδιάσουμε και να εκδώσουμε την *Athens Review of Books*, ώσπου το 2010 επανεμφανίστηκε στη ζωή μας ο Φαήλος Κρανιδιώτης, ο οποίος μαζί με τον εισηγητή και μεταφραστή του Συντάγματος

του καθεστώτος Χόνεκερ στην Ελλάδα Ι.Κ. Μαντζουράνη ανέλαβε την δικαστική καταδίωξη μας μέχρις εξόντωσης για λογαριασμό του συναγωνιστή τους εν όπλοις Κοτζιά, που η σταλινική υπόληψή του είχε αρχική τιμή τουλάχιστον 250.000 ευρώ. Κι όλα αυτά γιατί δημοσιεύσαμε μια επιστολή που θύμιζε το σταλινικό –*τζουγκασβίλικο* θα το έλεγε ο Άρθουρ Κάιστλερ– πολιτικό παρελθόν του, το οποίο ο συνεργάτης του καθεστώτος Χόνεκερ ήθελε να εξαφανίσει. Θεωρούσε ότι ήμασταν μικρός και εύκολος αντίπαλος, ώστε μετά τη συντριβή μας κανείς να μη διανοηθεί να το ερευνήσει.⁴ Ταυτόχρονα, ο συναγωνιστής και συνήγορός του Φαήλος Κρανιδιώτης ήθελε να συνεχίσει το έργο της εξόντωσής μας από εκεί που τον σταμάτησε το ΕΔΔΑ.

Πρόκειται για μια καταδίωξη που αρχίζει από το 1999 και συνεχίζεται μέχρι

σήμερα. Ο αγώνας μας ενάντια στο Κράτος Αδίκου είναι κυριολεκτικά αγώνας ζωής ή θανάτου. Εκδίδουμε από το 2009 τη διεθνούς πλέον κύρους επιθεώρηση *Athens Review of Books*. Όμως κάποιοι δικαστές, πρόθυμοι *συν-δρομητές* του Κοτζιά, μας μεταχειρίστηκαν σαν να είμαστε οι χειρότεροι εγκληματίες. Οι οκτώ δικαστές ζύγισαν δυο φορές, στο Εφετείο και τον Άρειο Πάγο, την ελευθερία του λόγου και την προσβολή της σταλινικής τιμής του Υπουργού Εξωτερικών που δήθεν έχρηζε δικαστικής προστασίας, ενώ για εμάς αμφισβήτησαν ακόμη και τον πυρήνα του δικαιώματος στην ελευθερία του λόγου. Με τις σκόπιμες αποφάσεις τους επιδίωξαν να διαλύσουν τις προσωπικότητές μας, να συντρίψουν την υπόστασή μας ως ελεύθερα σκεπτόμενων ανθρώπων. Δηλαδή εμείς να γίνουμε κάποιοι άλλοι, να γίνουμε δουλοπρε-

πή και τρομοκρατημένα ανθρωπάκια. Με τις αποφάσεις τους κατέστρεψαν και συνεχίζουν να καταστρέφουν ένα μεγάλο μέρος της δημιουργικής δουλειάς μας στην *Athens Review of Books* που δεν ανήκει στον προνεωτερικό κόσμο τους ούτε είναι υποχείριο του πολιτικού υποκόσμου, κατασπάραξαν χρόνια ολόκληρα από τη ζωή μας, επέβαλαν στον διανοητικό μας κόσμο με οργουελιανό τρόπο, εγκατέστησαν τη μηχανή τρόμου και πανικού στον ψυχικό μας κόσμο, μας υποχρεώνουν να ασχολούμαστε με ό,τι απεχθανόμαστε και να μην ασχολούμαστε με ό,τι αγαπούμε. Έστησαν ένα μηχανισμό διανοητικού Ικουλάγκ για μας. Σαν όρκες καταπίνουν τη σκέψη μας, κατακρεουργούν και σκορπίζουν τους κόπους μας, λεηλατούν την ψυχή μας, τη ζωή και την οικογένειά μας. Τον Οκτώβριο δίνουμε μια αποφασιστική μάχη για να διώξουμε τους παράνομους εισβολείς το συντομότερο από τη ζωή και τη σκέψη μας.

Ενα ερώτημα είναι πόσο κυνικοί μπορεί να είναι ορισμένοι ανώτατοι δικαστές; Αν έχουν το δικαίωμα εκκινώντας από μια πρόταση είκοσι λέξεων που γράφει και εννοεί αυτό που καταλαβαίνουν όλοι οι έντιμοι άνθρωποι, να διατυπώνουν μια παρανοϊκή ακολουθία συμπερασμάτων εκατοντάδων λέξεων, που μόνο παντελώς αγράμματοι και επιεικώς παράφρονες θα μπορούσαν να επινοήσουν. Και όμως, η περιορισμένη ευθύνης Ερωτοκρίτου & Co το διέπραξε και η ομοίου κύρους Πέππας & Co αδίστακτα το επανέλαβε. Αδίστακτα, αγνοώντας τον σάλο και τις λαιμοδαμίες του ακαδημαϊκού κόσμου, αδιαφορώντας για τον εξευτελισμό της Ελληνικής Δικαιοσύνης: ήταν τόσο μεγάλο το κίνητρο της προεδρίας και των αντιπροεδριών; Πάνω απ' όλα οι προαγωγές και η... τρωθείσα τιμή και υπόληψη του σταλινικού συνεργάτη του καθεστώτος Χόνεκερ, χωρίς να αισθάνονται υποχρέωση να μας πουν ποια ακριβώς ζημία υπέστη από την «προσβολή»; Τίθενται βέβαια και άλλα ερωτήματα, όπως αν έχουν το δικαίωμα να κάνουν απόπειρα λοβοτομής των αθών θυμάτων τους. Διότι περί απόπειρας λοβοτομής πρόκειται. Περί πολυετούς μαρτυρίου που θα τελειώσει σε περίπου τρία χρόνια με την απόφαση του ΕΔΔΑ, ξανά εναντίον της Ελλάδος.

Ο αγώνας μας θα φτάσει έως το τέλος. Έως την άκρη της γης. Για το αδιαπραγμάτευτο θεμελιώδες ανθρώπινο δικαίωμα της ελευθερίας του λόγου και την απαγόρευση των διανοητικών και ψυχικών βασανιστηρίων με όργανα συγκεκριμένους δικαστές: την υποχρέωση των ελλήνων δικαστών να λαμβάνουν υπόψη τα στοιχεία και να εξηγούν πειστικά και με λογικά επιχειρήματα τις παραδοχές των αποφάσεών τους: το δικαίωμα του πολίτη σε δίκαιη δίκη: το δικαίωμα να αναπτύξεις τις απόψεις σου στο ακροατήριο ειδικά όταν πρόκειται για δίκη

ΑΓΩΓΗ ΚΟΤΖΙΑ (ΠΑΡΑΛΟΓΙΣΜΟΙ ΠΟΥ ΥΙΟΘΕΤΗΣΑΝ ΟΙ ΔΙΚΑΣΤΕΣ)

«(...) [Ο ισχυρισμός:] *Εδώ μιλάμε για τον πιο ακραίο και φανατικό, σκληρό και αμείλικτο κνίτη της γενιάς μας/του, για έναν πραγματικό γκαουλάιτερ του σταλινισμού*» είναι ψευδής και προσβλητικός της τιμής και της υπόληψής μου, ενώ άπαντες οι εναγόμενοι εγνώριζαν το ψευδές του εν λόγω ισχυρισμού - χαρακτηρισμού καθώς και τη βλαπτικότητα αυτού για την τιμή και την υπόληψή μου.

Συγκεκριμένως, η λέξη «*Γκαουλάιτερ*» (γερμ. *Gauleiter*), η οποία είναι σύνθετη λέξη και παράγεται από το «*Gau*» (γερμ. Περιφέρεια, πληθ. *Gaue*) και το «*leiter*» (γερμ. ηγέτης, αρχηγός), αποτυπώνει, επί **ναζιστικού καθεστώτος**, τον επικεφαλής μιας διοικητικής περιφέρειας (*Gau*). Η διοικητική διαίρεση σε Γκάου υπήρχε από την εποχή του Μεσαίωνα στη Γερμανία αλλά έκτοτε δεν χρησιμοποιήθηκε εκ νέου, μέχρι το 1926, οπότε την επανέφερε σε χρήση, με σχετικό νομοθετικό διάταγμα, το Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα του Αδόλφου Χίτλερ. Ο διοικητής ενός Γκάου διοριζόταν από το Κόμμα και είχε πολύ μεγάλες αρμοδιότητες στο Γκάου, που διοικούσε. Γνωστότερος Γκαουλάιτερ ήταν ο περιβόητος Ράινχαρντ Χάυντριχ Διοικητής του *Gau* της Βοημίας (της κατεχόμενης από τους ναζί Τσεχίας), θεωρούμενος αγαπημένο πολιτικό τέκνο και πιθανός διάδοχος του Αδόλφου Χίτλερ, υπαρχηγός των τρομερών και φονικών SS, υπό τον Χάινριχ Χίμλερ, Διοικητής της φονικής Gestapo, η επιτομή του «ιδανικού» ρατσιστή εθνικοσοσιαλιστή, ο επονομαζόμενος «δήμιος Χάυντριχ», που δολοφονήθηκε από Τσέχους πατριώτες στην Πράγα, έδρα της αιμοσταγούς διοίκησής του. Από τους περισσότερους ιστορικούς θεωρείται ο εισηγητής της Τελικής Λύσης για το Ολοκαύτωμα των Εβραίων, στην εισήγησή του στην περίφημη σύσκεψη στην Βάνζε, όπου συμμετείχαν υπό αυτόν οι σημαντικότεροι ναζιστές αξιωματούχοι, κυρίως των SS. Έτερος *Gauleiter*, ο Υπουργός Προπαγάνδας της κυβέρνησης του Χίτλερ, Γιόζεφ Γκέμπελς (*Joseph Goebbels*), ο οποίος ήταν επικεφαλής του Γκάου του Βερολίνου, η προπαγανδιστική φωνή του ναζισμού και από τους πλέον φανατικούς διώκτες των εβραίων και κάθε πολιτικού αντιπάλου του χιτλερισμού, μέχρι την αυτοκτονία του στην Καγγελαρία, αφού δολοφονήσαν με την σύζυγό του και τα ίδια τους τα παιδιά. Άλλοι Γκαουλάιτερ, που έμειναν στην Ιστορία για τη φονική σκληρότητά τους, ήταν ο Γιόζεφ Τερμπόβεν, αρχικός Γκαουλάιτερ της Έσσης, μετέπειτα κομισάριος του Ράιχ στη Νορβηγία, ο Έριχ Κοχ (*Erich Koch*), Γκαουλάιτερ στην Ανατολική Πρωσία, ο Γιούλιους Στράιχερ (*Julius Streicher*), Γκαουλάιτερ της Φρανκονίας, ο Φριτς Ζάουκελ (*Fritz Sauckel*) στη Θουριγγία, ο Ρόμπερτ Λέι (*Robert Ley*) στη Νότια Ρηνανία κτλ. Όσοι από αυτούς δεν αυτοκτόνησαν, πέθαναν στην αγχόνη και στη φυλακή, γιατί οι *Gauleiter* στο σύνολό τους ήταν οι πιο αδιάλλακτοι και βίαιοι εθνικοσοσιαλιστές, οι θεματοφύλακες της ρατσιστικής ιδεολογίας των ναζί και οι πιο φανατικοί εφαρμοστές της στην πράξη με εκατομμύρια αθώα θύματα.

Ο εν λόγω χαρακτηρισμός, σε σύζευξη με τον έτερο ολοκληρωτισμό (τον σταλινισμό), ο οποίος σκοπίμως αποδίδεται σε εμένα από τον 4ο εναγόμενο, με την αμέριστη συγκατάθεση των υπολοίπων εναγομένων, με απώτερο στόχο την απαξίωση της προσωπικότητάς μου, επιχειρεί να εδραιώσει για εμένα την εικόνα ενός ανθρώπου, ο οποίος είναι όχι μόνον υποστηρικτής αλλά και επιτελάρχης ακραίων απολυταρχικών, γενοκτονικών καθεστώτων, κι επιπλέον ότι δήθεν είμαι ο «*πιο ακραίος και φανατικός, σκληρός και αμείλικτος κνίτης της γενιάς*» του συντάκτη, τέταρτου εναγόμενου, τα οποία είναι καθ' ολοκληρίαν ψευδή και συκοφαντικά, δεδομένου ότι καθ' όλη την πολιτική πορεία μου μέχρι και σήμερα έχω αγωνισθεί ενεργώς για τα δημοκρατικά ιδεώδη [!!!], αφού ανέπτυξα άμεση και δημόσια ορατή δράση σε όλα τα επίπεδα του αντιδικτατορικού αγώνα με αποτέλεσμα να εκδιωχθώ από τη χώρα [!!!] κατά τη διάρκεια της «Χούντας», ενώ δικάστηκα δις από Στρατοδικεία [!!!].

σχετική με την ελευθερία του λόγου και όχι με την φασίζουσα διαδικασία του περί τύπου νόμου όπου κρίνεται η υπόστασή σου, η ζωή σου, και εσύ τοποθετείσαι γραπτώς διά συνηγόρου. Το δικαίωμα να μιλήσεις! Το δικαίωμα να ρωτήσεις! Το δικαίωμα να ελέγξεις! Αλλά και η υποχρέωσή τους να τεκμηριώσουν. Η υποχρέωσή τους να σέβονται τη νομολογία του ΕΔΔΑ και να μην παρανομούν ζητώντας αποδείξεις για αξιολογικές κρίσεις ή να σε καταδικάζουν για το ύφος σου διότι δήθεν υπερέβης το... «αναγκαίο μέτρο». Δηλαδή τι θέλουν να μας πουν; Ότι αποκαλέσαμε τον Κοτζιά... περισσότερο σταλινικό απ' όσο είναι;

Σαν να μην υπήρξε ποτέ η Ελλάδα μέλος της ΕΕ, σαν να μην είναι πρωταθλήτρια σε καταδίκες στο Στρασβούργο, οι δικαστές με τη μεζούρα του «αναγκαίου μέτρου» ενσυνείδητα παρανομούν, καταπατούν την νομολογία του ΕΔΔΑ σε ζητήματα ελευθερίας του λόγου καθ' ἑξιν και κατά συρροήν, τσαλαπατούν τη ζωή και την προσωπικότητα του αθώου που πέφτει στα χέρια τους για να προστατεύσουν δήθεν την τιμή και την υπόληψη κάποιου που τις περισσότερες φορές κάνει αγωγή απλώς για εκβιασμό. Σαν να μην είναι αυτά τα θέματα λυμένα από την Ευρωπαϊκή Σύμβαση για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου (ΕΣΔΑ) που ισχύει από το 1953, από την υπόθεση *New York Times Co. v. Sullivan* (1964) είτε από μεταγενέστερες αποφάσεις του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Δικαιωμάτων του Ανθρώπου το οποίο επιδεικτικά δεν σέβονται οι ιθαγενείς δικαστές του ελλαδικού Κράτους Αδίκου. Η κατάσταση εδώ είναι χειρότερη απ' ό,τι στην Πολωνία ή την Ουγγαρία. Διότι αυτές οι χώρες έχουν ελαφρυντικά ότι είχαν ολοκληρωτικά καθεστώτα, ενώ η Ελλάδα είναι μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης σχεδόν εδώ και τέσσερις δεκαετίες.

Ας μας επιτραπεί να προσθέσουμε δύο σχόλια που δεν αναφέρονται στην θριωδία με τον επίμαχο χαρακτηρισμό: όταν κρατάς στα χέρια σου το χαφιέδικο βιβλίο *Der autonome Intellekt* στη συγγραφή του οποίου συνέπραξε ο Κοτζιάς υπό την καθοδήγηση του Επικεφαλής Προπαγάνδας του καθεστώτος Χόνεκερ (του αρχιπράκτορα «Ελαφοπόδαρου» της Στάζι), το οποίο γράφτηκε κατά παραγγελίαν, για χρήση και για λογαριασμό του απαισίας μνήμης εγκληματικού καθεστώτος Χόνεκερ, και αποφαίνεσαι ότι δεν αποτελεί τεκμήριο πως ήταν θαυμαστής του καθεστώτος ο συνεργάτης του καθεστώτος Κοτζιάς, αυτό είναι ο ορισμός της εσχάτης ασυνειδησίας, της εσχάτης αναισχυντίας, το άκρον άωτον της διαφθοράς.

Όταν κρατάς στα χέρια σου το προπαγανδιστικό χυδαιογράφημα του Κοτζιά *Η Πολωνία κι Εμείς* (μαζί με τη δήλωση - μνημείο αναξιοπρέπειας, ότι «κατ' εντολήν του κόμματός μου έγγραφα ανοησίες» - βλ. συνέντευξη Κοτζιά, *Der Spiegel*, 9.2.2015), και απο-

φαίνεσαι ότι δεν αποτελεί τεκμήριο πως ήταν θαυμαστής του καθεστώτος, αυτό είναι ο ορισμός της εσχάτης ασυνειδησίας, της εσχάτης αναισχυντίας, το άκρον άωτον της διαφθοράς. Αυτό από μόνο του αποδεικνύει ότι οι ζηλωτές Ερωτοκρίτου & Co μάς καταδίκασαν παράνομα προκειμένου να προστατεύσουν την τιμή και υπόληψη του διεθνώς αυτοεξευτελισθέντος υπουργού!

2.

Μου προξενεί πάντα εντύπωση το γεγονός οι περισσότεροι Έλληνες δεν αντιλαμβάνονται, ακόμη και καθηγητές της Νομικής, την τεράστια σημασία του θεμελιώδους δικαιώματος της ελευθερίας του λόγου. Δεν καταλαβαίνουν αυτό που θα έπρεπε να είναι αυτονόητο, δεδομένο και αδιαπραγμάτευτο! Αν τα ιεραρχούσαμε, μετά από το δικαίωμα στη ζωή, έρχεται το δικαίωμα του λόγου, της έκφρασης. Από τη γέννησή μας κλαίμε, γελάμε, μετά μιλούμε, ζητούμε, παρακαλούμε, γκρινιάζουμε, βρίζουμε, εκφράζουμε τι σκεφτόμαστε, τι αισθανόμαστε, τι θέλουμε. Αν δεν μπορώ να μιλήσω ελεύθερα, να διατυπώσω ελεύθερα

τις σκέψεις μου, δεν πρόκειται να αναπτύχθει ελεύθερα η προσωπικότητά μου ούτε να ολοκληρωθεί. Η ελευθερία του λόγου είναι το θεμελιώδες ανθρώπινο δικαίωμα, βρίσκεται στον πυρήνα της προσωπικότητάς μου. Δεν επιτρέπεται να μπορεί να μου το στερήσει κανείς. Πριν κι από την ατομική ελευθερία, είναι η ελευθερία του λόγου. Ακόμη κι από αυτούς που η πολιτεία στερεί το δικαίωμα στην ελευθερία, δεν τους στερεί το δικαίωμα στον λόγο. Δεν είναι ένα από τα πολλά ανθρώπινα δικαιώματα: είναι το θεμελιώδες ανθρώπινο δικαίωμα. Και πλήττοντάς το, δεν κακουργούμε μόνο εις βάρος της προσωπικότητας και της ζωής εκείνου που υφίσταται αυτή τη βία, κακουργούμε και εις βάρος της δημοκρατίας. Γιατί δεν νοείται δημοκρατία χωρίς ελευθερία του λόγου. Όλες αυτές τις ύπουλες νομικίστικες επινοήσεις των θιασωτών της ανελευθερίας, το ζύγισμα στην παλάτσα μιας ψευδεπίγραφης Δικαιοσύνης, η «στάθμιση» με άλλα δικαιώματα, είναι εκ του πονηρού. Όταν πρόκειται για το θεμελιώδες δικαίωμα της ελευθερίας του λόγου η παλάντζα των ελλήνων δικαστών είναι κατά κανόνα πειραγμένη, κλέβει στο ζύγι. Χρησιμοποιεί τα κάλπικα δράμια του «α-

ναγκαίου μέτρου», της «αναλογικότητας», της «προσβολής της προσωπικότητας», της βλάβης στην «τιμή και υπόληψη» που προκάλεσε ο επίμαχος λόγος, και ό,τι άλλο φανταστεί ο νους του ανελεύθερου δικαστή - την προστασία του οποίου ζητούν κυρίως υπερευαίσθητοι πολιτικοί, πολιτικάντηδες και άλλα μή μου άπτου δημόσια πρόσωπα που διακρίνονται για τον υπερτροφικό πατριωτισμό τους. Η αντίληψη των περισσότερων δικαστών περί ελευθερίας του λόγου μοιάζει πολύ με τη σοβιετική, όχι μόνο για το κατά πόσο είναι θεμελιώδες ανθρώπινο δικαίωμα, αλλά και για το ότι πρέπει να υπηρετούν τα συμφέροντα της πολιτικής εξουσίας. Ποτέ δεν πέρασε από το μυαλό τους ότι όλα αυτά προσβάλλουν όχι μόνο την προσωπικότητα του θύματος, εμποδίζουν την ανάπτυξη της, αλλά ενίοτε απειλούν και τη ζωή του. Είπαμε, η δικαιοσύνη του χασάπικου μπαλά και της οκάς, της ζυγαριάς του μανάβη, έχει καντάρια μόνο για τους Καμμένους, Κοτζιάδες, Φαήλους, Βελόπουλους, εύθικτους, υπερευαίσθητους, προσωπικότητες τις οποίες σώνει και καλά πρέπει να σεβόμαστε και να τιμούμε όπως πρέπει να σεβόμαστε και να τιμούμε τις δικαστικές αποφάσεις που προσβάλλουν την δικαιοσύνη, τη δημοκρατία και εν γένει τον δυτικό πολιτισμό. Τον πολιτισμό που έχει παγκόσμιο φάρο την Πρώτη Τροποποίηση (First Amendment) του αμερικανικού συντάγματος: «Το Κογκρέσο (...) δεν δύναται να θεσπίζει νόμους που περιορίζουν την ελευθερία του λόγου και του τύπου...». Αυτά τα καινά δαιμόνια εισήγαγε ο Σταύρος Τσακυράκης με το *Η ελευθερία του λόγου στις ΗΠΑ* και με όλο το έργο και τον αγώνα του. Αυτά τα δαιμόνια μας εμπνέουν και μας εμψυχώνουν να συνεχίσουμε τον αγώνα μας. Αυτά τα δαιμόνια σύντομα θα κυκλοφορούν σε βιβλία, από την *Athens Review of Books* και θα διανέμονται στους φοιτητές των νομικών μας σχολών. ▲

ΔΗΛΩΣΗ ΜΑΝΩΛΗ ΓΛΕΖΟΥ - ΠΕΡΙΚΛΗ ΚΟΡΟΒΕΣΗ

Athens Review of Books: Οι γκαουλάιτερ της δημιουργίας υπό διωγμό

Εμείς, μέλη της μεγάλης οικογένειας της Αριστεράς, παρόντες πάντα στους αγώνες της εποχής μας, γνωρίσαμε ήρωες και αγίους. Αλλά γνωρίσαμε και τον ανθρώπινο πόνο και το βαρύ, ασήκωτο πένθος, των οικογενειών τους που κράτησε μια ζωή, σε μια κοινωνία που συχνά θεωρούσε τη συγγενεία τους με ένα μάρτυρα «εθνικά ύποπτη».

Ανάμεσά τους η Χαρά Λιουδάκη-Σουκατζίδη, η μνηστή του Ναπολέοντα Σουκατζίδη, με αδελφό πεσόντα στο Αλβανικό Μέτωπο και με την αδελφή της, παιδαγωγό και λαογράφο Μαρία, κατακρεουργημένη από τον συμμοριτοφασίστα Μπαντουβά.

Τώρα έρχεται η σειρά της κόρης της Χαράς, Μαρίας Βασιλάκη, εκδότριας του εξαιρετικού λογοτεχνικού περιοδικού *Αθηναϊκή Επιθεώρηση του Βιβλίου (ATHENS REVIEW OF BOOKS)*, που ο υπουργός Εξωτερικών του ΣΥΡΙΖΑ θέλει να κλείσει, επειδή γνωρίζει ότι στη διπλωματική γλώσσα η αμφισημία είναι κανόνας; Αλλά και οι δικαστές που καταδίκασαν το περιοδικό -παρά την πιο έγκυρη μαρτυρία του καθηγητή Χριστόφορου Χαραλαμπίκη (*Χρηστικό Λεξικό της Νεοελληνικής Γλώσσας της Ακαδημίας Αθηνών*)-, επειδή δεν γνωρίζουν πως η λέξη *Γκαουλάιτερ* έχει χάσει την αρχική σημασία της και ότι σημαίνει πια φανατικός.

Για αυτή τη λέξη, στον χαρακτηρισμό «γκαουλάιτερ του Σταλινισμού», η εκδότρια καταδικάστηκε να πληρώσει χρηματικό πρόστιμο που ισοδυναμεί με κλείσιμο του περιοδικού.

Πέρα απ' αυτά, προσωπικά, ως Μανώλης Γλέζος, από το βήμα της Βουλής έχω διακηρύξει ότι ο χαρακτηρισμός δεν πρέπει να αποτελεί ποινικό αδίκημα, διότι απλώς εκφράζει πώς ήθελε ο χαρακτηριζόμενος να γίνει ο χαρακτηριζόμενος. Ανήκει δηλαδή στην κατηγορία των ευχών και αρών (κατάρες), που δεν έχουν καμιά αντικειμενική αξία. Η υποκειμενική διάθεση είναι αδύνατο να χαρακτηριστεί ως ποινικό αδίκημα. Γι' αυτό κοινοποιούμε αυτή μας τη δήλωση και ζητούμε από τον καθένα να κρίνει.

Σε έμπρακτη εφαρμογή των παραπάνω, ο εξ ημών Περικλής Κοροβέσης ανέλαβε να παραδώσει την τραπεζική επιταγή της Μαρίας Βασιλάκη στον κ. Κοτζιά. Ας επικοινωνήσει μαζί μου ο κ. υπουργός για την παραλαβή της εντός των αμέσως επόμενων τριών ημερών, ώστε να ανακαλέσει άμεσα το «Κατασχετήριο εις χείρας τρίτων» που έστειλε στις Τράπεζες και στο Πρακτορείο Διανομής Τύπου «Άργος», κρατώντας σε ομηρεία το περιοδικό από τις 24 Ιουλίου. Διαφορετικά με πρωτοβουλία του Περικλή Κοροβέση θα οργανωθεί στην αίθουσα της ΕΣΗΕΑ εκδήλωση εις μνήμη των αδελφών Μαρίας και Χαράς Λιουδάκη και του Ναπολέοντα Σουκατζίδη όπου θα επιδοθεί δημοσίως η αμοιβή του κ. Κοτζιά.

Αθήνα 18-12-2017

1 Βολταίρος, *Πραγματεία περί ανεκτικότητας*, μτφρ. Γιώργος Καράμπελας, εισαγωγή Θ. Γιαλέτσης, εκδόσεις Διαλέγεσθαι, Αθήνα 2018, σελ. 64.

2 Βλ. Χ.Ε. Μαραβέλιας, «Μήπως Ροτβάιλερ του Σταλινισμού;», *ARB*, τχ. 78, Νοέμβριος 2016. Το άρθρο αυτό υποβάλαμε μαζί με τις «προτάσεις» μας στον Άρειο Πάγο.

3 Οι εν λόγω αποφάσεις του ΕΔΔΑ είναι διαθέσιμες στο <https://eleftheriatisekfrassis.wordpress.com/>

4 Σημειωτέον ότι το γεγονός πως υπήρξε συνεργάτης του καθεστώτος Χόνεκερ δεν το γνωρίζαμε, το ανακαλύψαμε ερευνώντας το παρελθόν του μετά την υποβολή της αγωγής.

5 Ακόμη και στις σκηνοθετημένες σταλινικές δίκες οι κατηγορούμενοι μιλούσαν, ώσπου κρίθηκε αντιπαραγωγικό διότι μερικές φορές, όταν το θύμα πρόβαλε σθεναρή αντίσταση, δημιουργούνταν προβλήματα...

Μήπως Ροτβάιλερ του Σταλινισμού;

Διάβασα με ενδιαφέρον τις απόψεις γνωστών διανοουμένων στο τχ. 77 (Οκτ. 2016) της ARB σε σχέση με τις εξωφρενικές παραδοχές μιας εφευρετικής απόφασης στη δίκη που κίνησε ο Ν. Κοτζιάς κατά του περιοδικού. Αφορμή (και όχι αιτία) υπήρξε μια επιστολή αναγνώστη σας, η οποία τον χαρακτήριζε «γκαουλάιτερ του σταλινισμού». Ο κ. Κοτζιάς, ενώ προφανέστατα δεν θεώρησε την ιδιότητα του σταλινικού προσβλητική, εστίασε στο «γκαουλάιτερ», ισχυριζόμενος ότι τον είπατε... χιτλερικό και ναζιστή. (Εδώ οι ομοιότητες ναζισμού και σταλινισμού μένουν εκτός). Πρόκειται για βιασμό της γνωστής σχέσης επιθέτου και προσδιοριζόμενου ουσιαστικού· αλλά και της λογικής. Κάθε παιδάκι του δημοτικού γνωρίζει ότι αν πω λ.χ. «ο καλός παππούς», με το καλός προσδιορίζω τον παπού. Το πράγμα δεν αλλάζει γραμματικά αν πω «ο κάλως παππούς». Δυστυχώς το εφετείο δεν φαίνεται να συγκράτησε

αυτές τις στοιχειώδεις γραμματικές κατηγορίες, ούτε και να άκουσε ποτέ για το σχήμα λόγου της μεταφοράς.

Για να καταλάβουν ακόμη και οι συν-τελεστές της απόφασης πού μπορεί να οδηγήσουν οι παραδοχές τους, ένα παράδειγμα. Δηλαδή αν λ.χ. λέγατε τον Κοτζιά «Ροτβάιλερ του Σταλινισμού», αυτός τι θα έκανε; Θα πήγαινε σε συγγράμματα κυνολογίας για να βρει τα χαρακτηριστικά του αιμοβόρου ζώου και θα ισχυριζόταν ότι τον αποκαλέσατε... άγριο σκυλί; Ή θα έπαιρνε -όπως έκανε με τον επιθετικό προσδιορισμό *Gauleiter*-, γερμανικά συγγράμματα για το τι σημαίνει *Rottweiler*; Και τι θα έλεγε τότε; Ότι τον αποκαλέσατε «μέλος μιας συμμορίας που το κωλοβαράει»; (*Rotte + weilen + er*).

Συνεπώς τα ελληνικά του αντιδίκου σας, όπως, φευ, και της απόφασης που, ως μη έδει, τα αποδέχεται, είναι για κλάματα. Μήπως όμως τα νομικά της απόφασης είναι καλύτερα; Η απάντηση είναι αρνητι-

κή. (Δύο στα δύο!). Διότι αν πω κάποιον «γκαουλάιτερ / ροτβάιλερ / μπουλντόγκ / κέρβερο του Σταλινισμού» δεν πρόκειται για κάποιο γεγονός (= κάτι που έχει γίνει), αλλά για χαρακτηρισμό ή αξιολογική κρίση, όπως λένε οι νομικοί. Και αυτά, όταν πρόκειται για «δημόσια πρόσωπα», ασχέτως της στάθμης των τελευταίων, δεν εμπίπτουν στην έννοια του νόμου περί δυσφήμισης. Άλλωστε «ο εξ οικείου πταίσματος ζημιούμενος, ου δοκεί ζημιούσθαι», όπως λέγανε οι ρωμαίο-βυζαντινοί νομομαθείς. Δηλαδή αν είσαι σταλινικός, χιτλερικός, φασίστας, ο *altra cosa*, δεν φταίει ο άλλος όταν σε αποκαλεί αυτό που είσαι.

Με λίγα λόγια: Πέρα από τους υπάρχοντες δικονομικούς λόγους αναιρέσεως, θα έπρεπε να υπάρχει και κάποιος ακροτελεύτιος που να λέει ότι μια απόφαση είναι αναιρετέα όταν από το σύνολό της προκύπτει ότι μ' αυτή διασύρεται η Ελληνική Δικαιοσύνη. (Ας μη μεγαλαυχούμε: για τα

νεοελληνικά δικαστήρια μιλάμε). Υπάρχουν λοιπόν ελπίδες σε έναν Άρειο Πάγο σελαγιζόμενο από το κύρος της νυν προέδρου του; Θα ήταν τραγικό να μην υπάρχουν. Ο ισόκυρος της πρόεδρος του Συμβουλίου της Επικράτειας έκρινε πρόσφατα ότι δεν μπορεί να γίνει διάσκεψη για την υπόθεση των «καναλιών Καλογρίτσα-Παππά», λόγω περιρρέουσας ατμοσφαιρας. Ελπίζω ο Άρειος Πάγος να μην αντιμετωπίσει παρόμοιο πρόβλημα και να τελειώσει εκεί το μαρτύριό σας μ' αυτή την ουσιαστικά φαιδρή υπόθεση. Αν, ό μη γένοιτο, δεν αποφευχθεί το απευκταίο, τον δρόμο για το Στρασβούργο τον ξέρετε καλά. Οπότε θα κληθούν οι Έλληνες πολίτες να πληρώσουν και πάλι τη βέβαιη καταδίκη της χώρας για μία ακόμη παραβίαση των αρχών του ευρωπαϊκού νομικού πολιτισμού. ▲

Χ.Ε. Μαραβέλιας
Δικηγόρος, Δ.Ν., etc.

«Γκαουλάιτερ» στον «Ριζοσπάστη» όταν ο Κοτζιάς ήταν ιδεολογικός καθοδηγητής

Από τον ΔΗΜΗΤΡΗ ΨΑΡΡΑ

Το φαινόμενο είναι γενικευμένο και αφορά όλες τις πτέρυγες της Βουλής. Γιατί αυτό είναι το μέτρο της σύγχρονης πολιτικής: όσο περισσότερες αγωγές έχεις κερδίσει (ή, τουλάχιστον, όσο περισσότερες έχεις καταθέσει) τόσο πιο επιτυχημένος πολιτικός θεωρείσαι.

Το κακό είναι ότι αυτή η ανάθεση στη Δικαιοσύνη του ρόλου να βγάξει τα κάστανα από τη φωτιά προκαλεί αλυσιδωτές αντιδράσεις στο εσωτερικό της, όπου αναπαράγονται πολλαπλασιασμένες οι κομματικές αντιθέσεις. Το αποτέλεσμα είναι να βρίσκεται η ίδια εκτεθειμένη σε ολέθρια λάθη και να καταρακιά το κύρος της.

Ίσως η πιο χαρακτηριστική παρόμοια περίπτωση είναι η τύχη της αγωγής του κ. Κοτζιά εναντίον των υπευθύνων του περιοδικού *Athens Review of Books*.

Μάθαμε ότι ο υπουργός Εξωτερικών διεκδικεί τώρα τα χρήματα που του έχουν επιδικαστεί μετά την τελεσιδικία της σχετικής απόφασης.

Και τι λέει αυτή η απόφαση; Ότι ο κ. Κοτζιάς υπήρξε ιδρυτικό στέλεχος του ΚΚΕ (!) και ότι είναι συκοφαντικός ο χαρακτηρισμός «γκαουλάιτερ», γιατί ο όρος εννοείται κυριολεκτικά, αναφέρεται δηλαδή σε «ναζί».

Θα αρκούσε να ξεφυλλίσει κανείς την κομματική εφημερίδα *Ριζοσπάστης*, την περίοδο που ο κ. Κοτζιάς ήταν σημαίνον στέλεχος του ΚΚΕ, για να διαπιστώσει ότι ο χαρακτηρισμός είναι βαρύς αλλά απολύτως πολιτικός και η χρήση του μεταφορική:

■ «Οι εδώ εκπρόσωποι της Ουάσινγκτον εξακολουθούν να συμπεριφέρονται σαν γκαουλάιτερ» (19.12.1974).

■ «Ο Μπαλόπουλος ήταν γκαουλάιτερ της αγοράς επί δικτατορίας» (5.9.1975).

■ «Οι Αμερικανοί πρεσβευτές στην Αθήνα από την εποχή του Σχεδίου Μάρσαλ και του Δόγματος Τρούμαν συμπεριφέρονταν στην Ελλάδα σαν υπερκυβερνήτες, σαν γκαουλάιτερ» (27.5.1977).

■ «Ο υπουργός Ασφάλειας και Εσωτερικών της Ο.Δ. Γερμανίας έχει συμπεριφορά γκαουλάιτερ» (14.3.1979).

■ «Με γλώσσα που θυμίζει γκαουλάιτερ, ο Αμερικανός πρεσβευτής στην Αθήνα Μακλόσκι...» (9.2.1980).

■ «Η ύπαρξη και η λειτουργία των βάσεων δίνει το δικαίωμα στον Αμερικανό πρεσβευτή να συμπεριφέρεται σαν γκαουλάιτερ» (19.4.1980).

■ «Ο Αμερικανός πρεσβευτής ασυγκράτητος -και σαν γκαουλάιτερ- απευθύνει διάγγελμα προς τους ραγιάδες του» (8.9.1981).

■ «Η εφημερίδα “Ακρόπολις” με ύφος γκαουλάιτερ κατακεραυνώνει το ΠΑΣΟΚ για τον ακατανόητο φιλοσοβιετικό προσανατολισμό του και για το ρόλο που παίζει μέσα στο ΝΑΤΟ και την ΕΟΚ» (10.1.1982).

■ «Σε ύφος γκαουλάιτερ ο Χαίηγκ απαιτούσε από την ελληνική κυβέρνηση να αναθεωρήσει την επικριτική στάση απέναντι στην ανακοίνωση της ΕΟΚ» (15.1.1982).

■ «Η επιστολή του υπουργού Άμυνας των ΗΠΑ είναι μια ενέργεια γκαουλάιτερ» (16.9.1982).

■ «Με το γνωστό ύφος γκαουλάιτερ ο

Αμερικανός υπουργός Άμυνας Κάσπαρ Ουαϊνμπέργκερ κατηγορήσε τη χώρα μας γιατί αποχώρησε από τη νατοϊκή άσκηση» (5.10.1983).

Τα δικαστήρια όλων των βαθμίδων -μέχρι τον Άρειο Πάγο- που ασχολήθηκαν με την υπόθεση κατέληξαν στην ίδια εσφαλμένη πεποίθηση.

Ο λόγος είναι απλός: δεν είναι δικός τους ρόλος να γνωρίζουν την ιστορία της Αριστεράς και να κατανοούν τις πολιτικές εκφράσεις, όσο έντονες κι αν είναι.

Όπως δεν ήταν ρόλος τους να κρίνουν το επιστημονικό έργο του Γερμανού ιστορικού Χ. Ρίχτερ, όσο κι αν είναι προβληματικό.

Όσο οι πολιτικοί θα συνεχίζουν να πολιτεύονται μέσω δικαστηρίων τόσο θα απαξιώνεται η πολιτική αλλά, δυστυχώς, και η Δικαιοσύνη.

Απόσπασμα από το άρθρο του Δ. Ψαρρά «Οι πολιτικοί “γκαουλάιτερ” της Δικαιοσύνης» στην Εφημερίδα των Συντακτών, 19.7.2017. Το πλήρες κείμενο είναι διαθέσιμο στο <https://goo.gl/tdTVmL>

Η κατάθεση του καθηγητή Γλωσσολογίας Χριστόφορου Χαραλαμπίκη

Η ένορκη κατάθεση του Καθηγητή Γλωσσολογίας Χριστόφορου Χαραλαμπίκη, συντάκτη και του περίφημου Χρηστικού Λεξικού της Νεοελληνικής Γλώσσας της Ακαδημίας Αθηνών. Την κατάθεσή του δεν έλαβαν υπόψη οι δικαστές, αποφεύγοντας και να την αναφέρουν για τα προσχήματα διότι δεν τους βόλευε. Όπως δεν έλαβαν υπόψη τίποτε απολύτως από όσα προσκομίσαμε ούτε ανέφεραν τίποτε: και μόνο η απλή αναφορά ενός ντοκουμέντου θα αρκούσε για να καταρρεύσει η τρομοκρατική κατασκευή τους.

Είμαι Καθηγητής της Γλωσσολογίας στη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών. Διάβασα προσεκτικά την επίμαχη επιστολή που δημοσιεύθηκε στην *Athens Review*

of Books.

Σε ό,τι αφορά τον χαρακτηρισμό «γκαουλάιτερ» θεωρώ ότι αυτός σε καμιά περίπτωση στο συγκεκριμένο δημοσίευμα δεν έχει συκοφαντικό περιεχόμενο αλλά συνιστά πολιτικό χαρακτηρισμό.

Ειδικότερα η λέξη γκαουλάιτερ σημαίνει διοικητής, τοποτηρητής, περιφερειάρχης κ.λπ. Προέρχεται από τις λέξεις Leiter = διοικητής, υπεύθυνος, αρχηγός (πβ. το αγγλικό leader), οδηγητής + Gau, που είναι μια διοικητική περιφέρεια. Δηλαδή ο Leiter μιας Gau. Πρόκειται για παλαιό (μεσαιωνικό) γερμανικό διοικητικό θεσμό, αντίστοιχο με αυτό των βυζαντινών επάρχων και το αγγλικό shire.

Η λέξη ξαναχρησιμοποιήθηκε ως τίτλος στη διοικητική ορολογία της εθνι-

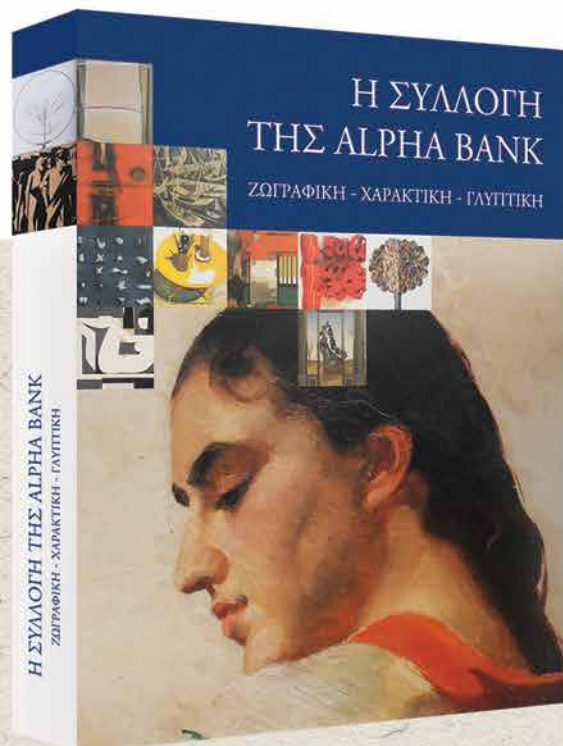
κοσοσιαλιστικής Γερμανίας αλλά βεβαίως ήταν πάντα εν χρήσει και προ του Χίτλερ στη γερμανική γλώσσα, όπως διαπιστώνει κανείς εγκύπτοντας σε γερμανικά λεξικά προ του 1933, χρονιάς ανόδου του Χίτλερ. Κάποιοι γκαουλάιτερ την περίοδο του ναζισμού υπήρξαν διαβόητοι για το φανατισμό ή τη σκληρότητά τους, άλλοι όχι.

Η έκφραση «γκαουλάιτερ του Σταλινισμού» δεν μπορεί σε καμιά περίπτωση να παρερμηνευθεί και να παραπέμψει ακόμη και τον αδαή αναγνώστη στην εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία: είναι σαφές ότι εννοεί κάποιον φανατικό και σκληρό κομμουνιστή, σταλινικό. Η λέξη «γκαουλάιτερ» στην ελληνική γλώσσα ούτως ή άλλως έχει διαφορετική έννοια απ' ό,τι σήμαινε στη Γερμανία, δεδομένου ότι στην Ελλάδα ακόμη και την

περίοδο της ναζιστικής κατοχής δεν τοποθετήθηκε γκαουλάιτερ αλλά κυβέρνηση απαρτιζόμενη από Έλληνες συνεργάτες των κατακτητών.

Στην ελληνική γλώσσα είναι πασίδηλη η μεταφορική έννοια της λέξης «γκαουλάιτερ». Η χρήση της στη σύγχρονη ελληνική γλώσσα είναι απολύτως σαφής: έχει διαφορετικό νόημα, και χρησιμοποιείται πολύ συχνά στο καθημερινό πολιτικό λεξιλόγιο με αρνητική πολιτική χροιά και με στόχο την πολιτική κριτική μεταξύ των πολιτικών αντιπάλων.

Την περίοδο αυτή μάλιστα η χρήση του όρου έχει γίνει του συρμού, ιδιαίτερα στο πολιτικό λεξιλόγιο των αντιμνημονιακών δυνάμεων που χαρακτηρίζονται μέλη της τρόικας, της task force κ.λπ. σαν γκαουλάιτερ. ▲

ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ALPHA BANK

Η Συλλογή της Alpha Bank. Ζωγραφική - Χαρακτική - Γλυπτική

Η Alpha Bank προσφέρει το Λεύκωμα “Η Συλλογή της Alpha Bank. Ζωγραφική - Χαρακτική - Γλυπτική” (ελληνική και αγγλική έκδοση) με έκπτωση 40% καθ’ όλη τη διάρκεια του Σεπτεμβρίου.

Πρόκειται για επετειακή έκδοση που πραγματοποιήθηκε με την ευκαιρία της συμπλήρωσης 125 ετών από την ίδρυση της Τραπέζης, στην οποία παρουσιάζονται για πρώτη φορά τα σημαντικότερα έργα από τη Συλλογή Έργων Τέχνης της Alpha Bank που χρονολογούνται από το 1880 έως τις αρχές του 21ου αιώνα. Στο βιβλίο περιλαμβάνονται ένα χρονικό για την ιστορία της Τραπέζης, ένα κείμενο για τη δημιουργία και για το περιεχόμενο της Συλλογής, επιμέρους κείμενα για τη ζωγραφική και για τη χαρακτική του 19ου και του 20ού αιώνα, καθώς και παράρτημα με τα έργα, το οποίο εμπεριέχει τέσσερις ενότητες με βάση την περίοδο δημιουργίας τους και μία ενότητα αφιερωμένη στη χαρακτική. Η Έκδοση ολοκληρώνεται με τα βιογραφικά σημειώματα των καλλιτεχνών.

Το Λεύκωμα διατίθεται στην τιμή των **Ευρώ 24,00** (πανόδετο) και των **Ευρώ 18,00** (μαλακό εξώφυλλο μόνον στην ελληνική έκδοση) καθ’ όλη τη διάρκεια του Σεπτεμβρίου.

Όλες οι Εκδόσεις διατίθενται στον πολιτιστικό χώρο της Τραπέζης “ALPHA BANK – ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΑ” (Σταδίου 40, ΑΘΗΝΑΙ), στο ηλεκτρονικό κατάστημα (e-shop) www.alphapolitismos.gr/eshop ή κατόπιν παραγγελίας (τηλ. 210 326 2465, e-mail: infopolitismos@alpha.gr).

Ο πασάς και ο τσολιάς

Από τον ΠΕΡΙΚΛΗ ΚΟΡΟΒΕΣΗ¹

Τα ρεμπέτικα τραγούδια ή τώρα με τον νέο τους τίτλο «λαϊκά αστικά τραγούδια» (αμφίβολο αν θα επικρατήσει) στην ουσία ήταν ένας λαϊκός πολιτισμός που τελούσε μέχρι πρόσφατα υπό διωγμόν.

Τραγούδια του υπόκοσμου και του λούμπεν προλεταριάτου, που δεν είχαν καμία σχέση με την καθώς πρέπει κοινωνία η οποία άκουγε όπερες και οπερέτες και ελαφρά τραγούδια (άλλος ένα υποτιμητικός όρος για τραγούδια που ήταν ισάξια της διεθνούς παραγωγής - είναι σαν να λέμε πως η Εντίθ Πιαφ και η Νίνα Σιμόν τραγουδούσαν ελαφρά τραγούδια. Πώς τα ζυγίζουν οι ειδικοί, δεν ξέρω. Να έχει επινοηθεί κάποιο «τραγουδοζυγο» και να μην το ξέρω; Κανείς δεν είναι βέβαιος για τις γνώσεις του).

Εκτός από την περιθωριοποίηση αυτών των τραγουδιών από την καλή κοινωνία, υπήρχε και η ποινική δίωξη από τον φασίστα Ι. Μεταξά και παραδόξως και το ΚΚΕ συμμερίστηκε τις απόψεις του δικτάτορα.

Εντούτοις αυτά τα τραγούδια είχαν ευρύτατη απήχηση στα λαϊκά στρώματα. Σε αυτά αναγνώριζαν τη ζωή τους και τον μόχθο τους. Τα ρεμπέτικα βρήκαν την πλήρη απελευθέρωσή τους μετά την πτώση της στυγνής δικτατορίας των συνταγματαρχών. Και άρχισαν τα ρεμπέτικα να ερευνώνται συστηματικά ακόμα και σε επίπεδο ντοκτορά (αν και κάποιοι πρωτοπόροι είχαν αρχίσει την έρευνα και τη μελέτη πριν από τη δικτατορία).

Αν και η σχετική βιβλιογραφία για τα ρεμπέτικα είναι πολύ μικρότερη από αυτή των δημοτικών, εντούτοις η έρευνα προχωράει από ενθουσιώδεις νέους. Κι όλο και κάτι καινούργιο μαθαίνουμε. Στο XII Συνέδριο για το Μεσογειακό Τραγούδι, που οργανώνει το Πανεπιστήμιο Κύπρου, ο καθηγητής εθνομουσικολογίας Γλαύκος Νεάρχου έκανε μια πολύ ενδιαφέρουσα ανακοίνωση για τις άγνωστες καταδικές του Τσιτσάνη από την ελληνική Δικαιοσύνη. Να παραθέσω εν περιλήψει αυτήν την εκτεταμένη ανακοίνωση:

Ζίγκφριντ Σαρού, *Πολιτισμός: ο Δικαστής*, 1962, μπρούντζινο γλυπτό, 49,5x33x27 cm, Μουσείο Σαρού, Λάνγκεντσερσντόρφερ Μουζέεν, Αυστρία.

«Μια πανέμορφη δικηγόρος ονόματι Αγνή Παρθένη σύχναζε στο μαγαζί και γλεντούσε μέχρι το χάραμα. Και ο Τσιτσάνης εμπνεύστηκε από αυτόν τον ερωτικό άγγελο το εξής τραγούδι: “Για κοίτα, κόσμε, ένα κορμί / που μπήκε μες στο μαγαζί / Αμάν Πασά μου, θα τρελαθώ / ώς και τα ρούχα μου πουλώ”.

Και ο Τσιτσάνης της έδωσε τους στίχους σε ένα πακέτο τσιγάρα “Άσος” με την αφιέρωση “Κα Αγνή, αυτό το τραγουδάκι γράφτηκε για σας και σας αφορά”. Ο ενθουσιασμός της ήταν τέτοιος που χόρεψε ένα τσιφτετέλι και πέταξε τα στήθη της έξω. Στο μαγαζί έγινε χαλασμός.

Αλλά για λόγους που αγνοεί η έρευνα (δεν μπόρεσε να υπεισέλθει στον οντά του συνθέτη), η σχέση αυτή πήρε άσχημη τροπή. Η δικηγόρος έκανε μήνυση στον συνθέτη για συκοφαντική δυσφήμιση. Η λέξη “πασάς” είναι αιμοσταγής θεσμός της βάρβαρης Τουρκοκρατίας που είχε υποδουλώσει για τετρακόσια χρόνια την Ελλάδα μας και άρα την παρουσίαζε ως συνεργάτιδα των βάρβαρων κατακτητών, ενώ αυτή είναι κόρη του ήρωα στρατηγού Παρθένη.

Ο πολέμαρχος αυτός συνέτριψε τους κουμμουνιστοσυμμορίτες σε Γράμμο-Βίτσι και έδωσε στην πατρίδα το ένα του μάτι και το ένα του αυτί. Άρα η καταδίκη του συκοφάντη ήταν εθνικό θέμα. Όταν έγραφε τη μηνυτήρια αναφορά, ήρθε η καθαρίστριά της από το Πέραμα, μαζί με τη δεκαεξάχρονη κόρη της, ντυμένη στα κυριακάτικα της με μια φούστα με φουρό.

Την παρακάλεσε αν μπορεί να βρει καμιά δουλίτσα για την κορούλα της. Η δαιμόνια δικηγόρος μόλις είδε την κοπελίτσα θυμήθηκε το άλλο τραγούδι του Τσιτσάνη: “Μια κούκλα μες στη γειτονιά μου / τσολιά την-ε-φονάζουν / γεια σου, τσολιά μου, γεια σου, τσολιά μου, γεια σου, τσολιά μου / και στο σεργιάνι σαν θα βγει / τα κάλλη της θαυμάζουν / γεια σου, τσολιά μου”.

Η καθαρίστρια πείσθηκε και αυτή να καταθέσει μήνυση στον Τσιτσάνη για προσβολή της οικογενειακής τιμής και υπόληψης. Γιατί δεν μπορεί να παρομοιάζουν το τρυφερούλι της με έναν σκληροτράχηλο μυστακοφόρο τσολιά με τσαρούχια. Πώς θα έβρισκε γαμπρό η κόρη της αν ήταν όπως την περιγρά-

φει ο Τσιτσάνης;

Αυτό αντίκειται και στη θρησκεία και στην οικογένεια. (Την άλλη μέρα η νεαρά προσελήφθη ως δακτυλογράφος.) Και η συνέχεια στα δικαστήρια ήταν οδυνηρή για τον δημιουργό. Καταδικάστηκε και στις τρεις βαθμίδες της Δικαιοσύνης. Για τη λέξη “πασά” αποφάνθηκαν πως ήταν συκοφαντική γιατί σήμαινε δωσιλογοισμό. Για τη λέξη “τσολιά”, όταν αποδίδεται σε γυναικεία πρόσωπα, προσβάλλει τα χρηστά ήθη και έθιμα της πατρίδος και του έθνους. Η υπόθεση δεν πήρε δημοσιότητα γιατί τότε ο Τύπος δεν ασχολιόταν με τέτοια ευτελή θέματα.

Αλλά πίσω έχει η αγλάδα την ουρά. Ο ανιψιός του Τσιτσάνη, διαπρεπής δικηγόρος με ντοκτορά από το Πανεπιστήμιο της Χαϊδελβέργης, με καθηγητή τον Σόιμπλε φον Κανάρις, της γνωστής οικογενείας, έκανε αναψηλάφηση της δίκης και φώναξε μάρτυρα τον διαπρεπή ελληνιστή καθηγητή του. “Πασάς”, αποφάνθηκε ο καθηγητής, στα νεοελληνικά σημαίνει ευδαιμών, ευτυχής, και έφερε σαν παράδειγμα το “πασάς στα Πάννενα”.

Και η λέξη “τσολιάς” την εποχή που τα κορίτσια φορούσαν φουρό σημαίνει το περήφανο και αγέρωχο γυναικείο κορμί. Και ο Τσιτσάνης αθωώθηκε πανηγυρικά και τιμήθηκε από το εν λόγω Πανεπιστήμιο με το Μετάλλιο των Γραμμάτων».

ΥΓ. Η ιστορία με τον Τσιτσάνη είναι φανταστική. Αλλά αποτελεί ένα μικρό μάθημα γλωσσολογίας προς τους δικαστές που δεν γνωρίζουν τι θα πει η λέξη «γκαουλάιτερ» στα νεοελληνικά και αποφάσισαν να κλείσουν την «Αθηναϊκή Επιθεώρηση Βιβλίου» (ΑΡΒ) γιατί χρησιμοποίησε αυτή τη λέξη για κάποιον απολογητή του σταλινισμού, αγνοώντας πως αυτή η λέξη σημαίνει πια «φανατικός». ▲

1 Βλ. <https://goo.gl/n7VG3K> (*Εφημερίδα των Συντακτών*, 7-8 Οκτωβρίου 2017).